

Rovasti Viljo Porkolan mielestä herännäisyyteen kuuluu se, että sanoma yritetään tuoda esille mahdollisimman yksinkertaisena. Kristuksen ja syntisen väliin ei jää mitään.

Joka hetki Jumalan varassa

Rovasti Viljo Porkolan mielestä herännäisyys on yksinkertaisesti ”hieno asia”.

MARJATTA PULKKINEN

Kiuruvetinen rovasti **Viljo Porkola** (94) istuskelee keinutuolissa ja innostuu silmin nähden, kun ryhtytään keskustelemaan hänelle rakkaasta kansanliikkeestä herännäisyydestä.

Mieleen nousee oitis äidin äiti, kaavilainen Suojan mummo, joka vetäytyi sunnuntaisin kamariin lukemaan ääneen **Wilhelmi Malmivaaran** tuolloin uutta saarnakirjaa *Viestejä vaivatuille*. Asetelma kiinnosti pientä poikaa

niin paljon, että hänkin pyysi ja sai luvan lukea.

–Sillä tavalla alkoi lähempi ystävyys mummon kanssa. Hän oli persoonana omassa lajissaan, hirmuisen mukava, ei mitenkään pois sulkeva, Porkola muistelee.

Hän vietti lapsuuttaan ja nuoruutensa Viipurissa, jonne

vanhemmat olivat palanneet Amerikasta 1920-luvun alussa pojan ollessa 7-vuotias.

Viipurissa pidettiin seuroja, ja Viljo Porkolan kosketus herännäisyyteen jatkui Helsingissä heränneiden ylioppilaskodilla, jonne nuori teologian ylioppilas meni asumaan.

Päätös lähteä pappisuralle oli ”hyvin äkkinäinen”, Porkola muistaa.

–Se tapahtui junassa Joensuu Viipuriin. Olin tulossa Kaavilta ja menin silloin 6. luokalle lyseoon.

Mikä herännäisyydessä sitten on vuosikymmenet viehättänyt?

–Sanopa muuta. Minä sanon vain, että se on hieno asia, rovasti myhäilee.

Suo-ojalla oli kyläkirjasto, josta nuorukainen oli löytänyt **Juhani Ahon** romanin *Kevät ja takatalvi*. Porkolasta se on hieno kirja, hänelle itselleen ratkaiseva teos ja ensimmäinen kokemus, joka kiinnitti herännäisyyteen.

–Heränneet, vaikka he ovat ihmisiä sellaisia kuin ovat ja sellaisina pysyvät, he ovat hienoja ihmisiä, kaikesta huolimatta, Porkola jatkaa.

–En osaa muuta sanoa tai sanoisinko niin radikaalisti, että hienoa on koko se hengellinen elämä, missä muodossa se herännäisyydessä on.

–Ja jokaisellahan on oma hengellinen kotinsa ja siitä kodista on pidettävä kiinni, hän sanoo hiljaa. –Se on sellainen ehdotto-

Viljo Porkola

- syntynyt 1914 Chicagossa Yhdysvalloissa
- ylioppilas 1934 Viipurin suomalaisen kaksoislyseo
- vihitty papiksi 1937 Oulussa
- ylimääräisenä pappina Niissä 1937–44, rintamapappina 1941–44, Kiuruvedellä ylimääräisenä pappina vuodesta 1944 ja kappalaisena 1957 lähtien, eläkkeelle 1977
- kääntänyt inarinsaameksi virsiä, kirkkokäsikirjaa ja osia Raamatusta
- kirjallinen tuotanto: Mitä se on? Luterilaisen uskon perusteita (HY 1984), Mitä minun pitää tekemän? (HY 1989), Laista evankeliumiin (HY 1992), Kiuruveden seurakunta 1763–1962
- kolme lasta, kolme lastenlasta ja kolme lastenlastenlasta
- harrastanut viime vuosiin saakka liikuntaa, etenkin kävelyä ja hiihtoa

muus, omalaatuinen ja selettämätön.

Entä mikä herännäisyydessä on sitä ydintä?

–Herännäisyyttä ei ole ilman Kristusta. Kristuskeskeisyys, se on ehdoton ja juontuu jo **Paavo Ruot-**

”Jumala armossansa, näin antoi ainoansa.” Sionin virressä numero 18 on Viljo Porkolan mielestä puhuttelevat sanat.

”Jokaisellahan on oma hengellinen kotinsa ja siitä kodista on pidettävä kiinni.